

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce **MASOX, a.s.**, se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 794/38, zastoupeným Mgr. Terezou Schestagovou, obecnou zmocněnkyní, trvale bytem Ostrava – Poruba, Opletalova 791, s adresou pro doručování korespondence Karlovy Vary, Jáchymovská 142, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování**, se sídlem Brno, Malinovského náměstí 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2011, č. j. MMB/0393410/2011 a rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2011, č. j. MMB/0393790/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou předanou k poštovní přepravě dne 21. 12. 2011 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru

rozpočtu a financování (dále jen „žalovaný“), ze dne 20. 10. 2011, č. j. MMB/0393410/2011, jemu předcházející rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – Nový Lískovec, odboru finančního (dále jen „správce poplatku“), ze dne 4. 8. 2011, č. j. MCBNLI/04209/2011/OF/Hli, dále rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2011, č. j. MMB/0393790/2011, jemu předcházející rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – sever, odboru finančního (dále jen „správce poplatku“), ze dne 8. 8. 2011, č. j. OF/04/10/VHP/10/1, a žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Napadenými rozhodnutími žalovaného byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí správce poplatku, a to platební výměry na místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj na území správce poplatku, za období od 1. 10. 2008 do 30. 6. 2010 za 1 kus v celkové částce 35.000,- Kč a za období od 1. 10. 2008 do 31. 12. 2008 za 3 kusy v celkové částce 15.000,- Kč.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobu odůvodnil tím, že napadená rozhodnutí žalovaného je nezákonná a protiústavní. Žalovaný, jakož i správci poplatku, zatížili žalobce místním poplatkem nad rámec zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále jen „zákon o místních poplatcích“), neboť předmětem místního poplatku v období od 1. 10. 2008 do 30. 6. 2010 učinily také centrální loterijní systémy, resp. koncové (interaktivní videoloterijní) terminály centrálních loterijních systémů (centrální loterijní systémy – dále jen „CLS“) a elektromechanické rulety (dále jen „EMC“), přestože zákon o místních poplatcích ve znění účinném do 16. 6. 2010 umožňoval obcím vydat obecně závaznou vyhlášku za účelem zavedení místního poplatku toliko za provozování výherních hracích přístrojů (dále jen „VHP“).

[3] Napadená správní rozhodnutí jsou v rozporu se zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“), na který je zákonem o místních poplatcích odkazováno v souvislosti s předmětem zpoplatnění místními poplatky podle ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích. V předmětných věcech současně došlo k nesprávné aplikaci obecně závazné vyhlášky města Brna č. 17/1998, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj ze dne 20. 8. 1998 (dále jen „vyhláška města Brna č. 17/1998“). Rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů ve vztahu k jednotlivým právním argumentům a odvolacím námitkám žalobce.

[4] Žalovaný i správci poplatku v důsledku výše uvedených pochybení porušili ústavně a mezinárodně garantované právo žalobce vlastnit majetek, resp. tento pokojně užívat (čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod – dále jen „Listina“) a čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), ústavně garantovanou zásadu ukládání daní (poplatků) pouze na základě

zákona (čl. 11 odst. 5 Listiny), jakož i další ustanovení ústavního pořádku ČR týkající se uplatňování státní moci, ukládání povinností a omezení základních práv a svobod.

III. Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že se v žalobou napadených rozhodnutích podrobně zabýval důvody, které vyústily ve vydání těchto rozhodnutí, proto v podrobnostech na jejich odůvodnění a obsah předkládaných správních spisů odkázal.

[6] Vyslovil přesvědčení, že z pohledu obecné spravedlnosti nemůže stanovisko žalobce obstát. Koncová zařízení CLS jsou zařízeními, která plní a vždy plnila stejnou funkci jako VHP. Na pohled jsou od těchto zařízení neodlišitelná. Provozovatelé těchto zařízení s podporou Ministerstva financí, jako povolujícího orgánu, zahrnili obce zařízeními, která podle jejich výkladu akceptovaného Ministerstvem financí, a v podstatě z pozice centrálního orgánu státní správy vnuceného obcím, nebylo možno ani regulovat ani zpoplatňovat místním poplatkem. Obce tak byly proti nekontrolovatelnému šíření nejnebezpečnějšího typu hazardních her naprosto bezmocné. Situace dospěla tak daleko, že se proti tomuto typu hazardních her zvedla celospolečenská vlna odporu.

[7] Žalovaný má zato, že v otázce zpoplatňování zařízení naplňujících širší definici VHP došlo ke změně relevantních společenských okolností, jak předpokládá např. nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 520/06. Změna společenských okolností je dána novým pohledem na charakter VLT vyplývajícím z nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Hodnotu, k jejíž ochraně svým postupem správce směřoval, bylo ústavně zaručené právo na samosprávu, které bylo do té doby podáváním výkladem zákona o místních poplatcích obcím odepřeno.

[8] Vzhledem k tomu, že stanovisko žalobce a žalovaného k možnosti zpoplatnit koncová zařízení CLS místním poplatkem za provozovaný VHP za období předcházející 16. 10. 2010 jsou diametrálně odlišná, není jiného způsobu řešení, než ponechat rozhodnutí na soudu ve správním soudnictví.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[9] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu

oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

[10] Soud přezkoumal napadená rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), sám přitom neshledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bylo o žalobě rozhodnuto bez nařízení jednání. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů:

[11] Soud v první řadě považuje za podstatné zdůraznit, že žalobou napadená rozhodnutí podrobil přezkumu v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s., tj. vycházel ze skutkového a právního stavu existujícího v době rozhodování žalovaného. K takto zdůrazněnému hledisku soudního přezkumu ve správním soudnictví soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2008 - 76, č. j. 1 Afs 89/2008 – 76, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož: „... při přezkoumání rozhodnutí vychází soudy ve správním soudnictví ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§75 odst. 1 s. ř. s.). Principem soudního přezkoumání rozhodnutí správních orgánů je kasační kontrola správního rozhodnutí soudem, a proto je rozhodující objektivně existující skutkový stav v době vydání napadeného rozhodnutí. Soud zkoumá, zda zjištěný skutkový stav, který tu byl v době vydání správního rozhodnutí, skýtá oporu výroku z hlediska požadavků zákona. Jeho úkolem je k žalobním námitkám zkoumat zákonnost postupu správních orgánů a to ke skutkovému i právnímu stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.“

[12] Podstata věci je založena na zodpovězení otázky, zda předmětem místního poplatku za provozovaný VHP byly v rozhodném období od 1. 10. 2008 do 30. 6. 2010 koncové (interaktivní videoloterijní) terminály CLS (dále jen „KIVT“) a EMC z titulu subsumce pod širší definici VHP či nikoliv.

[13] Zákonem č. 305/1997 Sb., kterým byl změněn a doplněn zákon České národní rady č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a kterým byl změněn zákon České národní rady č. 551/1991 Sb., o Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a zákon České národní rady č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 305/1997 Sb.“), byla s účinností od 1. 1. 1998 provedena změna zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále jen „zákon o místních poplatcích“) v ustanovení § 1 a v ustanovení § 10a, a uvedená ustanovení zákona o místních poplatcích zněla takto:

[14] Podle ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, obce mohou vybírat tyto místní poplatky (dále jen „poplatky“): poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj.

[15] Podle ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj podléhá každý povolený hrací přístroj. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku.

[16] Podle ustanovení § 10a odst. 2 zákona o místních poplatcích, poplatek za výherní hrací přístroj platí jeho provozovatel.

[17] Podle ustanovení § 10a odst. 3 zákona o místních poplatcích, sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj na tři měsíce činí od 5000 Kč do 20 000 Kč.

[18] Zákonem č. 149/1998 Sb., kterým byl změněn a doplněn zákon České národní rady č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění zákona č. 70/1994 Sb., a o změně a doplnění dalších zákonů (dále jen „zákon č. 149/1998 Sb.“), bylo s účinností od 1. 9. 1998 změněno ustanovení § 10a odst. 3 zákona o místních poplatcích tak, že znělo: Sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj na tři měsíce činí od 1000 Kč do 5000 Kč.

[19] Soud dále považuje za potřebné výslovně uvést znění zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“) ve znění platném a účinném v rozhodném období, a to zejména ustanovení § 2 písm. e), § 17 odst. 1 a § 50 odst. 3 tohoto zákona.

[20] Podle ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích, loteriemi a jinými podobnými hrami jsou zejména sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektronickomechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení (dále jen "výherní hrací přístroje").

[21] Podle ustanovení § 17 odst. 1) zákona o loteriích, výherním hracím přístrojem se rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. U výherního hracího přístroje s programovým vybavením umožňujícím současnou hru na více hracích místech více hráčům je každé takové hrací místo rovněž považováno za samostatný výherní hrací přístroj. Tato skutečnost musí být uvedena v osvědčení o provozuschopnosti vydaném podle § 19 odst. 2 písm. c), jakož i ve výpisu z tohoto osvědčení.

[22] Podle ustanovení § 50 odst. 3) zákona o loteriích, ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny. Použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona.

[23] Pojem VHP byl v rozhodném období vymezen zákonem o loteriích ve dvou ustanoveních, a to nejprve v ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích, v němž

byl tento pojem používán jako legislativní zkratka pro označení „sázkových her provozovaných pomocí elektronicky nebo elektromechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení“, a následně byl znovu definován v ustanovení § 17 odst. 1 zákona o loteriích, podle něhož se jednalo o „kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče, přičemž u výherního hracího přístroje s programovým vybavením umožňujícím současnou hru na více hracích místech více hráčům je každé takové hrací místo rovněž považováno za samostatný výherní hrací přístroj“.

[24] Problematikou mj. širšího a užšího vymezení pojmu VHP se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, v němž dovodil, že ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích vymezuje VHP široce, neboť pod tento pojem zahrnuje i jakákoliv zařízení podobná elektronicky či elektromechanicky řízeným hracím přístrojům, přičemž definice obsažená v § 17 odst. 1 je naopak velmi úzká a v podstatě kasuistická. Provedl obsáhlou a vyčerpávající interpretaci citovaných ustanovení a vyslovil, že pro vymezení pojmu VHP je rozhodující ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích. Ohledně **KIVT a EMC** tedy nic nebránilo tomu, aby byly podřazeny pod širší definici VHP, neboť se nepochybně **jedná o zařízení VHP podobná a sloužící témuž účelu**.

[25] Ke shora uvedenému soud zdůrazňuje, že ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy ČR je vykonatelný nálezn Ústavního soudu závazný pro všechny orgány a osoby. Obecné soudy jsou tedy při svém rozhodování vázány nejen zákonem, nýbrž také ústavním pořádkem. Právě v tomto kontextu vystupuje do popředí funkce Ústavního soudu, kterou je podle čl. 83 Ústavy ČR ochrana ústavnosti. Ústavní soud je tedy hlavní interpretátor ústavního pořádku a právě v tomto smyslu musí být jeho rozhodnutí závazná. Jestliže tedy Ústavní soud v některém svém rozhodnutí zformuluje ústavně konformní výklad právní normy, je nutno tento výklad respektovat i v obdobných kauzách, byť se jedná o procesně samostatná řízení. Opačný výklad by představoval logickou chybu, jelikož tato vázanost výkladem norem nadzákonné (ústavní) síly musí být pro soud při aplikaci jednoduchého práva určující. V podmínkách právního státu je proto nemyslitelné, aby obecný soud nerespektoval judikaturu Ústavního soudu, která poskytuje závazné interpretační vodítko při rozhodování ve skutkově a právně obdobných věcech. Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 2 Afs 180/2004 – 44, dostupný na www.nssoud.cz.

[26] Postup správce poplatku (následně potvrzený žalovaným), který žalobcem provozované a Ministerstvem financí povolené KIVT a EMC zahrnul v rozhodném období pod širší definici VHP ve smyslu ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích a podrobil je místnímu poplatku za provozované VHP, byl tedy plně souladný se zákonem.

[27] Soud rovněž nesouhlasí s tvrzením žalobce, že v předmětných věcech současně došlo k nesprávné aplikaci obecně závazné vyhlášky města Brna č. 17/1998. Tato vyhláška města Brna č. 17/1998 (účinná od 1. 9. 1998 do 30. 6. 2010) v čl. 2 stanovila, že místnímu poplatku za provozovaný VHP podléhá každý povolený VHP ve smyslu zákona o loteriích a v čl. 4 výslovně upravovala písemnou ohlašovací povinnost provozovatele VHP. Místní poplatky jsou zahrnovány do oblasti daní, které směřují do rozpočtu obce, tudíž při správě místních poplatků je z procesního hlediska postupováno podle ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Pro správce poplatku při vedení předmětných daňových řízení bylo proto relevantní, zda žalobcem provozovaná herní zařízení spadají pod zákonnou definici VHP, tj. zda jsou předmětem místního poplatku a za jakých podmínek podléhají místnímu poplatku (ustanovení § 1 ve spojení s ustanovením 10a zákona o místních poplatcích), zda existuje obecně závazná vyhláška vydaná na základě zákonného zmocnění (zde obecně závazná vyhláška města Brna č. 17/1998 o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj) a zda byla koncová zařízení Ministerstvem financí povolena (ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích – zde EMC výrobní číslo M5061, provozovna Brno, Lieberzeitova 734/2, povolení vydáno 14. 4. 2008, terminál výrobní číslo 0804S0011, provozovna Brno, Lieberzeitova 734/2, povolení vydáno 28. 4. 2008, terminál výrobní číslo 0804C0037, provozovna Brno, Lieberzeitova 734/2, povolení vydáno 28. 4. 2008, a EMC výrobní číslo M5038, provozovna Brno, Kamínky 3, povolení vydáno 14. 4. 2008). Z obsahu správních spisů předložených žalovaným má soud za prokázané, že v případě žalobce byly splněny všechny tři zákonné předpoklady k tomu, aby byl podroben místnímu poplatku za provozované VHP. Správce poplatku i žalovaný v přezkoumávané věci řádně zjistili skutkový stav věci a následně realizovali správnou interpretaci a aplikaci příslušných ustanovení zákona, přičemž v jejich postupu soud žalobcem namítanou nezákonnost neshledal.

[28] K námitce žalobce, že rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů ve vztahu k jednotlivým právním argumentům a odvolacím námitkám, soud nejprve připomíná usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 74, publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1566/2008, dostupné na www.nssoud.cz, v němž byl vysloven názor, že z rozhodnutí odvolacího správního orgánu musí vyplývat nejen to, jak tento správní orgán naložil s odvolacími důvody, ale musí z něj i dostatečně srozumitelně vyplývat skutkový a právní závěr, na jehož základě bylo přezkoumávané rozhodnutí vydáno. Odvolací správní orgán je tedy povinen ve svém rozhodnutí objasnit rozhodující skutkové okolnosti projednávané věci a vymezit právní rámec (právní normy), v jehož mezích byl skutkový stav posuzován, a teprve po té je povinen řádně se vypořádat s odvolacími námitkami. Při přezkumu žalobou napadených rozhodnutí žalovaného soud dospěl k závěru, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav projednávaných věcí, věci správně právně posoudil, a rovněž vyčerpávajícím

způsobem vypořádal uplatněné odvolací námitky. Soud proto nemá, co by v tomto směru žalovanému konkrétně vytkl.

[29] Ani závěrečnou žalobní námitku spočívající v tvrzení, že správní orgány postupovaly svévolně, když na žalobce uvalily poplatkovou povinnost nad rámec zákona, čímž zasáhly do ústavních práv žalobce, soud důvodnou neshledal. S přihlédnutím k argumentaci uvedené k výše vypořádaným žalobním námitkám je naprosto evidentní, že přezkoumávané zpoplatnění VHP místním poplatkem nebylo protiústavní a proběhlo legitimním způsobem. Je notorií, že loterie a jiné podobné hry se vyskytují převážně na okraji společensky akceptovaných aktivit. Svými skutečnými dopady mohou negativně ovlivnit individuální osudy jednotlivců, jejich blízkých a ve svém důsledku i širšího okolí. Ostatně ne nadarmo jsou v obecném jazyce tyto hry označovány jako hazardní. Zpoplatnění VHP v rozhodném období splňovalo jak funkci regulační, která limitovala počet VHP na území příslušné obce, tak funkci fiskální, která sloužila k zajištění příjmů příslušné obce. Soud uzavírá, že provozovatelům VHP v rozhodné době v žádném případě nesvědčilo legitimní očekávání, že hazard mohou provozovat bez daňového zatížení.

V. Shrnutí a náklady řízení

[30] Při přezkumu žalobou napadených rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo, soud nezjistil, že by ze strany správních orgánů došlo k chybné aplikaci hmotného práva či k chybné aplikaci procesního práva. Naopak s žalobcem uplatněnou argumentací se soud z důvodů uvedených shora neztotožnil.

[31] Pro úplnost argumentace k namítané nezákonnosti napadených rozhodnutí soud závěrem připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 1 Afs 9/2005 – 74, dostupný na www.nssoud.cz, který vymezil institut nezákonnosti takto: „*Nezákonným je rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem, a přitom ještě nejde o tak intenzivní rozpor, aby bylo možno usuzovat, že rozhodnutí neexistuje, tj. že je nicotné. Nezákonnost může být vyvolána buď chybnou aplikací hmotného práva (pak půjde o nezákonnost v tom smyslu, jak o ní hovoří § 76 odst. 1 soudního řádu správního), nebo práva procesního. Procedurální pochybení mohou mít charakter nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního nebo vad řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. b) a c) soudního řádu správního); tyto vady řízení jsou však v rámci soudního řízení relevantní pouze potud, pokud jde o tzv. vady podstatné, tj. pokud porušení procesního práva mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.*“ Soud uzavírá, že přezkoumávaná rozhodnutí žalovaného nenaplňují definiční znaky nezákonných rozhodnutí.

[32] Za tohoto stavu věci soudu nezbylo, než žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítnout.

[33] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá, úspěšnému žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho jinak běžné administrativní činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Krajský soud v Brně dne 6. března 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu